

Cărarea și speranța creștinului

Geneza 5.18-24; Evrei 11.1-6

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 5.18-24; Evrei 11.1-6

Geneza 5.18-24: 18.Și Iared a trăit o sută șazeci și doi de ani și a născut pe Enoh. 19. Și după ce a născut pe Enoh, Iared a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice. 20. Și toate zilele lui Iared au fost nouă sute șazeci și doi de ani; și a murit. 21. Și Enoh a trăit șazeci și cinci de ani și a născut pe Metusala. 22. Și după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. 23. Și toate zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani. 24. Și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.

Evrei 11.1-6: 1. Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute. 2. Pentru că prin aceasta au primit mărturie cei din vechime. 3. Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată. 4. Prin credință, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit. 5. Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că l-a plăcut lui Dumnezeu. 6. Iar fără credință este imposibil să-l fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.

Două principii diferite

Principiile, care erau valabile în timpurile la care se referă în principal Vechiul Testament, erau foarte diferite de principiile după care acționează Dumnezeu cu ai Săi în timpul de acum și la care ei au fost chemați de El să umble. Și totuși este interesant să se vadă cum Dumnezeu a trezit în credincioșii acelor zile (în mod deosebit în credincioșii despre care este vorba în Evrei 11) martori independenți ai unui principiu mare. Acest principiu a ieșit în mod deosebit la lumină atunci când Domnul Isus Hristos a făcut lucrarea, pe care Tatăl l-a dat-o s-o facă, și după aceea S-a reîntors în cer. Acești martori existau atât înainte cât și în timpul epocii iudaice. Epoca iudaică trebuia să exercite influență asupra omului prin cele văzute, așa cum este el prin natura lui. Ea a avut timpul ei și scopul ei bine determinat, și Dumnezeu a lucrat prin această epocă, ca să-Și împlinească planurile. Cu toate acestea El Și-a ales chiar din mijlocul acestui popor *bazat pe cele care se văd*, martorii Săi pentru principiul simplu al *credinței*.

Încrede-te în Dumnezeul nevăzut

Creștinul este chemat în mod foarte deosebit, să umble prin *credință*, și de aceea el trebuie să fie foarte atent să nu se lase dominat și călăuzit de cele văzute și prin aceasta să se abată de la drumul, pe care Dumnezeu i l-a trasat. Aceasta pune în mod serios inimile noastre la probă, dar repet: de îndată ce noi ne lăsăm călăuziți prin ceva care se vede, de îndată ce aceste lucruri văzute devin motivația faptelor noastre sau țelul nostru, sau de îndată ce noi așteptăm de la ele lumină și îndrumare pentru drumul nostru, am părăsit această cărare simplă, binecuvântată, pe care Dumnezeu a trasat-o pentru ai Săi.

Desigur s-ar putea reproșa: dacă privești la copiii lui Dumnezeu, se pot găsi mii de exemple în care se acționează pe baza celor care se văd. – Dar este foarte important, ca noi să nu urmăm înclinațiile frecvente ale inimii noastre, prin aceea că facem un principiu din ceea ce de fapt nu este altceva decât tăgăduirea chemării noastre minunate. Noi am fost chemați să mărturisim că noi avem un Dumnezeu *nevăzut*, care nu poate fi cuprins cu mintea naturală, dar spre care credința ține privirea îndreptată, făcând din El ghidul acțiunilor sale. Acest Dumnezeu nevăzut era Acela spre care Moise privea. Duhul lui Dumnezeu spune despre El, că el „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut” (Evrei 11.27).

Deci două lucruri caracterizează pe creștinul credincios. Întâi, inima lui are în cer un Subiect nevăzut, care este în afara a tot ce aparține lumii acesteia: pe Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu. În al doilea rând, creștinul credincios poartă în sine o putere nevăzută: pe Duhul Sfânt. Și această putere, care locuiește în el (căci trupul lui este Templul Duhului Sfânt), lucrează permanent asupra creștinului credincios și prin el cu privire la Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu; această putere călăuzește motivațiile creștinului credincios și îi oferă putere de la Dumnezeu. De îndată ce noi părăsim această poziție, nu mai umblăm conform chemării noastre și nu mai acționăm după principiul *credinței*, care privește numai la *Dumnezeu*, *Îl vede în toate*, acționează având privirea îndreptată *spre El* și primește putere *de la El*. O mare parte a greutăților, de care avem parte individual și în comun pe drumul nostru au loc din cauză că noi nu umblăm prin credință.

Umblă cu Dumnezeu

Fără îndoială multe greutăți, de care avem parte în comun, au luat naștere din cauza stării individuale scăzute, prin slăbiciunea personală și lipsa de credincioșie. Starea bună a unei adunări este totdeauna numai rezultatul faptului că fiecare în parte trăiește în sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Puterea spirituală a întregului nu este niciodată prezentă, dacă fiecare în parte nu este credincios. Cauza slăbiciunii noastre generale constă în aceea, că noi deseori am trecut cu vederea faptul că starea practică a sufletelor noastre are o influență nespus de mare asupra mărturiei generale, pe care noi ca mădulare ale trupului lui Hristos trebuie s-o menținem în ordine. Dacă eu personal nu trăiesc cu Dumnezeu ca unul care stă într-o relație de copil cu Dumnezeu, ca unul care este moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos, atunci este cu neputință ca eu să îmi îndeplinesc responsabilitatea mea ca mădular al trupului lui Hristos, ci într-un fel sau altul eu voi influența adunarea în sens negativ.

Este o frumusețe deosebită a Vechiului Testament, că în acesta este pus clar în lumină locul și responsabilitatea față de Dumnezeu a individului. Găsim evlavie, cucernicia individuală, umblarea cu Dumnezeu personală – chiar dacă totul se orienta desigur la măsura revelării lui Dumnezeu din timpul acela; aceasta nu trebuie s-o pierdem din vedere. Pentru timpul acela umblarea lui Enoh era într-adevăr o umblare cu Dumnezeu, dar revelarea lui Dumnezeu și facerea cunoscut a gândurilor lui Dumnezeu, pe care *noi* le-am primit, depășesc cu mult cunoașterea de care a avut parte Enoh. De aceea dacă noi astăzi vrem să trăim cu Dumnezeu, atunci trebuie să ne ocupăm locul înaintea Lui potrivit revelării Sale Însuși, pe care El ne-a dat-o în Cuvântul Său.

Găsim o asemănare interesantă între timpul lui Enoh și timpul nostru. Uneori se aud oameni

spunând: este ușor să se vorbească despre umblarea lui Enoh cu Dumnezeu, dar el nu a întâmpinat așa de multe greutăți și încercări cum au credincioșii din zilele noastre. – Însă aceasta este o evaluare foarte superficială a timpului lui Enoh, despre care Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o imagine. Enoh a trăit în mijlocul unui sistem, pe care satan l-a dezvoltat mai mult în timpurile noastre. Enoh se afla în mijlocul lumii, așa cum a produs-o Cain. Nu trebuie uitat, că lumea, așa cum o vedem noi astăzi, nu a ieșit din mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat desigur pământul, dar nu a creat sistemul dominant al lucrurilor din jurul nostru, în care vedem o așa îndepărtare îngrozitoare de Dumnezeu. *Satan* a produs aceasta, deoarece omul s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu. Satan este dumnezeul și căpetenia lumii care ne înconjoară, care principial a existat deja în zilele lui Enoh. Amintesc scurt numai două lucruri, care constituie părțile componente principale ale sistemului, de care Enoh era înconjurat: o *religie* și o *cetate*.

Cain era întemeietorul unei religii, care nu a recunoscut cerințele dreptății lui Dumnezeu cu privire la omul decăzut. Această religie a trecut cu vederea faptul că această cădere a adus blestemul asupra pământului. Cain a adus lui Dumnezeu din rodul pământului. Desigur lui nu îi lipsea energia sau seriozitatea, nu, el a lucrat și a cultivat pământul, și cu toate că pământul era blestemat, el a adus roada, pe care Cain a jertfit-o apoi lui Dumnezeu, ca și cum nu ar fi fost nici un blestem. Să observăm bine principiul important, care ne este prezentat în aceasta: de îndată ce a avut loc căderea omului – îndepărtarea lui de Dumnezeu conform naturii Lui și a felului Lui de a lucra -, omul nu se putea apropia de Dumnezeu pe nici o altă cale, decât numai printr-o jertfă suplinitoare, care arăta spre moartea lui Hristos. De îndată ce omul încearcă pe o altă cale să se apropie de Dumnezeu, principial el urmează religia lui Cain. Și această religie era caracterizată prin aceea, că ea aducea lui Dumnezeu o jertfă exterioară, o *formă* de serviciu divin, care tăgăduia principiul „fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate” [Evrei 9.22].

În ceea ce privește *cetatea*: ea este expresia a ceea ce noi astăzi vedem în jurul nostru. S-a încercat să se aducă pe cel mai înalt nivel posibil iscusința și inventivitatea omului, și s-a făcut tot posibilul să se facă suportabilă pentru om lumea în starea ei decăzută, stricată, care s-a întors de la Dumnezeu și s-a îndepărtat de El. Așa era cetatea lui Cain.

Cât de frumos este de aceea, să se vadă cum Dumnezeu a scos un martor din mijlocul unei astfel de scene! Enoh stătea ca un martor al puterii lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta a fost revelată în timpul acela; el a rămas păzit în mijlocul stării de lucruri din timpul acela și „a umblat cu Dumnezeu”. Aceasta este, la ceea ce am fost chemați fiecare din noi în aceste zile: am fost chemați să *umblăm cu Dumnezeu*. Dar cât de puțin corespundem noi în general acestei chemări. Am auzit odată pe un slujitor iubit al lui Dumnezeu povestind, că el – când a părăsit locul natal pentru a sluji pe Domnul în alte locuri – a întâlnit deseori credincioși din țara lui, care au emigrat și s-au stabilit în alt loc. Când i-a întrebat, de ce s-au mutat aici, unul răspundea într-un fel, altul în alt fel; însă rareori a primit răspunsul, care arăta că ei au încercat să afle voia și buna plăcere a *lui Dumnezeu* în privința aceasta.

Nu este foarte grav, prieteni preaiubiți, că noi știm așa de puțin despre această umblare cu Dumnezeu, că noi așa puțin aflăm despre făgăduința lui Dumnezeu: „Eu te voi instrui și te voi învăța calea pe care trebuie să mergi” (Psalmul 32.8)? În zilele noastre nu lipsește atât de

mult cunoașterea Scripturii; știm să diferențiem diferitele ei epoci; înțelegem dimensiunea și însemnătatea anumitor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu; dar ceea ce ne lipsește, este această umblare cu Dumnezeu, această părtășie cu El, această îndrumare a ochilor Săi, această viață prin credință, care ne ridică deasupra împrejurărilor noastre și ne călăuzește spre Acela care este acolo sus în glorie. Ar trebui să fim vigilenți, ca părtășia noastră practică cu Dumnezeu să nu rămână în urma cunoștinței noastre, căci de îndată ce are loc aceasta, se pune material suficient în mâinile vrăjmașului, ca el să facă pustiiri îngrozitoare. O înțelegere exterioară a lucrurilor lui Dumnezeu fără o umblare practică cu El este în mâna lui satan o armă prin care el poate produce rezultate triste.

Prima condiție a unei umblări cu Dumnezeu este, ca noi să avem claritate cu privire la poziția în care ne aflăm față de Dumnezeu. Înțelegem noi relația în care Dumnezeu a adus pe ai Săi prin Hristos, după buna Lui plăcere? Nu mai este nici un nor între noi și El, nici o problemă nerezolvată cu privire la felul de gândire al lui Dumnezeu față de noi? Și în afară de aceasta: corespund acestei relații legăturile noastre practice cu Dumnezeu? Este imposibil să umbli cu Dumnezeu, atâta timp cât nu înțelegem, nu practicăm și nu savurăm relația pe care El a creat-o și ne-a descoperit-o. Poate fi vorba de o umblare cu Dumnezeu, când păcate nejudicate întinează conștiința? Păcatul nejudecat nu numai face imposibilă umblarea cu Dumnezeu a persoanei respective, ci ea va aduce pagubă și adunării ca întreg. Desigur noi nu ne gândim suficient la aceste lucruri, care sunt în cea mai mare parte cauza slăbiciunii îngrijorătoare, care se găsește în poporul lui Dumnezeu. Dar Domnul dorește să Se adreseze fiecăruia din noi, când ne spune: „să se cerceteze dar omul pe sine”; și în continuare: „De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți au adormit” [1 Corinteni 11.28,30]. Păcatul nejudecat și tolerat în Adunare a fost cauza necazului din Corint; desigur acolo erau cazuri deosebite, dar acestea nu influențează adevărul principiului: slăbiciunea și greutățile în Adunare vor rămâne de neevitat, dacă fiecare mădular al Adunării nu umblă în savurarea bucuriei și păcii, pe care le aduce cu sine practicarea relației cu Dumnezeu, sau dacă răul prezent nu este judecat.

Oricât de ciudat ar părea, este totuși adevărat: foarte mulți credincioși nu sunt conștienți că ei stau într-o legătură de viață cu Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ce durează veșnic. În viața lor de credință ei nu merg mai departe decât să se privească ca păcătoși, a căror vină a fost iertată. Nu este aceasta foarte trist? Cum pot eu să umblu cu Dumnezeu ca și copil al Său, dacă nu știu că eu stau față de El în relație de filiație? Cum pot eu să umblu înaintea Lui ca mădular al trupului lui Hristos, dacă eu nu cunosc această relație și dacă nu îndeplinesc responsabilitatea care îmi revine din această relație?

Umblă spre bucuria lui Dumnezeu

Ca să revenim la Enoh: în epistola către Evrei 11 găsim încă un punct esențial cu privire la umblarea cu Dumnezeu. Viața lui Enoh avea numai *un țel*, pe care îl găsim exprimat așa de frumos în cuvintele: „mai înainte de mutare, a primit mărturia că l-a plăcut lui Dumnezeu [sau: el a fost plăcut lui Dumnezeu]” [Evrei 11.5]. Aceasta a fost, după ce a năzuit Enoh. Este aceasta și dorința noastră? Să privim viața noastră zilnică; să privim detaliile din istoria noastră ca creștini; să verificăm tot ceea ce facem: relațiile noastre de serviciu, familiare, bisericesti. Este inima noastră în toate acestea cu adevărat orientată numai spre a face plăcere lui Dumnezeu? Cât de plăcut este gândul, că Enoh, înainte de a părăsi lumea lui Cain

cu toate obstacolele și ispitele ei, „a primit mărturia că l-a plăcut lui Dumnezeu [sau: el a fost plăcut lui Dumnezeu]”. Dorința mare de a fi plăcut lui Dumnezeu a fost ceea ce l-a dominat, cea care l-a călăuzit în orice plan și orice acțiune.

Este o diferență interesantă între ceea ce ni se relatează despre Enoh, și ceea ce se relatează despre Abel. Despre Abel citim că „Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui” (Evrei 11.4). Acolo era vorba, că jertfa lui a fost primită, sângele și grăsimea, pe care Abel le-a adus lui Dumnezeu. Abel a mărturisit prin jertfa sa, că el a recunoscut atât cerințele unui Dumnezeu sfânt, precum și stricăciunea în care Adam a condus creația. Abel așează un miel între el și Dumnezeul drept, o jertfă, care trebuia să poarte judecata de care era vinovat el, Abel. Caracterul ales al acestei jertfe îl găsim exprimat prin grăsime, care este o altă imagine a lui Hristos. Abel a adus grăsimea și sângele și Dumnezeu a dat mărturie „despre *darurile* lui”. Dar când este vorba de umblarea unui om cu Dumnezeu, mărturia este: „*Tu* Mi-ai făcut plăcere”. Este o chestiune minunată să posezi această mărturie, să ai această taină divină între sufletul propriu și Dumnezeu, despre care nimeni nu știe, decât El și eu!

La un credincios, care se află în prezența lui Dumnezeu și permanent acționează în legătură cu Dumnezeu, vom găsi totdeauna și altruism sincer, deplin. Nu are nici o valoare când oamenii spun că au pe Dumnezeu înaintea ochilor, atâta timp cât este evident că într-un fel sau altul ei pun eul pe prim plan. Dacă am înaintea mea pe Cel nevăzut și tot ce fac se orientează după Dumnezeu, dacă toată gândirea mea este îndreptată spre a fi plăcut Lui, atunci am în conștiința mea conștiința aducătoare de bucurie, că eu fac ceea ce Îi place; eu port în mine un izvor binecuvântat, ascuns, de satisfacție și bucurie; prin aceasta sentimentele sufletului sunt atrase de la mii de lucruri, față de care el este aici jos în pericol să se îndrepte spre ele, și sentimentele mele sunt captivate de Hristos, care ar trebui să fie punctul central al gândurilor noastre.

Deci umblarea noastră cu Dumnezeu are aceeași bază atât în timpurile noastre cât și în timpurile lui Enoh, și anume motivația și scopul să vrea *să-l placă în toate*, fără să se gândească la sine însuși sau la sentința altora. Să privim cărarea Omului desăvârșit, a Domnului Isus Hristos, pe pământul acesta. Îl vedem în Psalmul 16 ca Omul dependent și Îl auzim spunând: „Am pus pe Domnul totdeauna înaintea Mea” (Psalmul 16.8). Ce ar fi aceasta pentru inimile noastre, dacă am pune permanent pe Domnul înaintea noastră! Ce liniște, ce stăpânire de sine ne-ar oferi aceasta, ce influență sfântă ar avea asupra noastră, dacă am fi permanent îndreptați spre această Persoană binecuvântată, nevăzută! Deseori este suficientă energie pentru tot felul de lucrări; dar Domnul să ne dea, ca noi să știm mai mult ce înseamnă să cercetăm plăcerea Sa și în liniștea și odihna inimii să avem părtășie cu El.

Ce prezent și ce viitor îl așteaptă pe cel care practică această umblare cu Dumnezeu, la care suntem chemați tu și eu? Pentru prezent această umblare aduce suferință, pierdere, ocară, umilire la fiecare pas. Acestea sunt urmările ei, căci nu domnește supunerea față de Dumnezeu, ci revoltă și împotrivire, da – acum, ca și în timpurile lui Enoh -, pe scena unde noi trebuie să arătăm această umblare și unde ea trebuie să apară în lumină. Ea include suferințe în sine, și ca noi să ne expunem acestor suferințe și să le suportăm, trebuie să mergem pe calea *lepădării de sine*. Aceasta este calea lui Dumnezeu în mijlocul greutăților care ne înconjoară, care ne apasă deseori așa de mult, că ne cuprinde opusul lepădării de sine. Dacă

am întreba numai pe *Dumnezeu* și am ține seama de *cerințele Sale*, de *plăcerea Sa* și ne-am supune *gândurilor Sale*, atunci multe greutăți ar dispărea curând. Noi cunoaștem foarte bine *învățătura* despre toate acestea, dar câți dintre noi umblă sinceri și serioși în această învățătură înaintea Domnului? Și cu toate acestea nu este nimic mai trist ca atunci când noi avem numai în cap cunoașterea acestor lucruri. În zilele noastre oamenii sunt înclinați să trateze cu ușurătate toate lucrurile și din păcate aceasta se arată și în felul cum sunt primite deseori adevărurile lui Dumnezeu. Căci în loc ca aceste adevăruri să străpungă conștiința ca o săgeată și să aducă sufletul în prezența lui Dumnezeu, ele sunt primite ca și cum prin ele nu ar decurge nici o obligație. Adevărurile lui Dumnezeu sunt învățate ca o lecție de istorie și cu convingerea că aceste adevăruri sunt corecte, fără să devii conștient că prin ele iau naștere responsabilități.

Exersează-ți conștiința

În tendința deosebită și caracterul timpului există câteodată pericol și pentru Biserica lui Dumnezeu și ispitirea sfinților: oamenii încearcă în zilele noastre să facă totul să fie cât se poate de ușor și fără efort; însă pentru a înainta în școala lui Dumnezeu nu există un drum ușor și fără efort. În școala lui Dumnezeu se poate învăța numai având o conștiință exersată. Dacă conștiința nu este influențată prin adevăr, dacă conștiința nu se află în prezența lui Dumnezeu, nu poate fi vorba de o umblare cu Dumnezeu. Conștiința este singura cale pe care Dumnezeu poate ajunge la inima omului, și dacă conștiința nu este la lucru atunci când aude adevărul, atunci adevărul nu ajunge la țelul lui divin în conștiință. Cât de des se întâmplă, că prin adevăr devii mândru, în loc să te smerești sub adevăr și să recunoști că adevărul lui Dumnezeu nu face *nimic* din oameni. La o stare corectă a inimii, unul, care a înțeles adevărul divin, este mulțumit să fie *nimic*, da, chiar să sufere în lumea aceasta.

Cărarea Domnului Isus pe pământul acesta a fost caracterizată de lepădare de sine, aceasta înseamnă, El a renunțat la Sine Însuși; ocară, disprețul, pierderea erau partea Lui până la Golgota. În timp ce noi nu avem nici un drept să ne revendicăm ceva, căci chiar și cel mai mic lucru îl avem prin harul liber al lui Dumnezeu, El a renunțat de bună voie la toate câte avea dreptul și I se cuveneau. Cât de puțin Îl urmăm noi pe acest drum, pe care El a mers înaintea noastră. Dacă vrem să fim ucenici ai Aceluia care nu avea nimic, nici măcar unde să-Și poată pune capul, atunci nu ne poate stăpâni principiul de a poseda cât se poate de mult în și din această lume. Dimpotrivă: vom încerca să ne încărcăm cu cât se poate de puțin. Cine vrea să umble potrivit cu revelarea vocii lui Dumnezeu, pe care noi o avem astăzi prin Cuvântul Său, trebuie să aibă clar și precis înaintea ochilor: „Ajunge robului să fie ca stăpânul său” [Matei 10.25].

Cu mare plăcere doresc mai mult să-i văd pe oameni mergând pe acest drum ezitând și prudenți, decât fără să fie conștienți de responsabilitatea, pe care le-o impune locul acesta. Cine aduce cu o conștiință exersată chestiunea sa înaintea lui Dumnezeu și este sincer și credincios, acela i se dăruiește lumină și putere, ca să poată umbla pe acest drum. Nu este ceva neînsemnat, să nu te lași stăpânit de cele care se văd, ca să corespunzi gândurilor Aceluia care este acolo sus. Să dea Dumnezeu, să nu privim un lucru mărunț a fi creștin în mod practic, și nici să nu uităm seriozitatea chemării noastre cerești, prin aceea că nu considerăm această poziție mai presus decât lucrurile trecătoare ale pământului acesta.

Repet: nu este nimic mai periculos și nimic mai frecvent chiar în zilele noastre, decât simpla învățare și acceptare a adevărilor, iar conștiința rămâne neatinsă și de aceea nu-și au influența asupra sufletului.

Chiar dacă facem bine că luăm în serios umblarea cu Dumnezeu prin lumea aceasta, pe de altă parte nu ar trebui să pierdem din vedere bucuria și binecuvântarea pe care această umblare ni le aduc. Nu este cunoașterea dragostei și compasiunii Domnului o despăgubire bogată pentru tot ce suferim sau pierdem? El merge cu noi pe drumul nostru, El ne mângâie și ne sprijină și ne îndreaptă privirea spre viitorul nostru minunat.

Așteaptă-L pe Domnul

Și care este priveliștea noastră la sfârșitul acestei cărări? În timp ce speranțele israelitului erau total legate cu pământul acesta și se refereau la plinătate și reușită în cele văzute; în timp ce bogăția, onoarea, bunăstarea, ca să zicem așa dreptul său de naștere, moștenirea sa erau pe pământ, pe care el dorea să le savureze mult timp, ceea ce stă înaintea noastră este faptul că noi vom fi luați de pe pământul acesta, probabil chiar astăzi! Credem noi cu adevărat, că norul de glorie ar putea să ne înconjoare chiar în clipa următoare? Să dea Dumnezeu, ca speranța fericită a revenirii Domnului nostru să o cunoaștem nu numai ca învățătură, ci ca ea să stea înaintea noastră ca o realitate vie în prospețime și putere. Ne bucurăm noi acum la gândul la această speranță cu aceeași bucurie și așteptare fericită, ca în timpul când am cunoscut-o prima dată, poate cu zece, douăzeci sau treizeci de ani în urmă? Este aceasta evenimentul pe care îl așteptăm cel mai mult? Este așteptarea noastră fericită aceea de a fi transformați și a nu mai vedea moartea ca Enoh, care „a fost răpit, ca să nu mai vadă moartea” (1 Tesaloniceni 4)?

Cât de trist este totuși că aceste adevăruri minunate așa de des și-au pierdut prospețimea și realitatea lor și au devenit ca o parte a mărturisirii noastre de credință. Însă de îndată ce noi le păstrăm ca „învățătură a noastră”, în loc să le atribuim o influență vie, practică, care să ne formeze, atunci s-a terminat cu atitudinea de inimă corectă față de Domnul; noi tăgăduim puterea divină minunată a acestor lucruri; suntem, așa cum a spus cineva foarte potrivit, „așa de clar ca luna și așa de reci ca luna”. Ce imagine tristă! Domnul să ne ferească de o astfel de stare!

Umblă cu credincioșie!

Ceea ce ne creează în mod deosebit probleme în timpul nostru este umblarea cu credincioșie cu Dumnezeu a fiecăruia. Asemănarea cu lumea și gândirea la cele pământești nu ar avea nici un loc în umblarea noastră și în inimile noastre, dacă ne-am gândi mai mult la însemnătatea drumului, la care am fost chemați să umblăm, și dacă am dori mai mult clipa în care vom merge în întâmpinarea Domnului, și apoi să fim totdeauna la El.

Fie ca fiecare din noi să se gândească la aceste lucruri în singurătate și liniște, având gândul: „Doamne, sunt eu?”, și Domnul să dea binecuvântarea Sa peste Cuvântul Său, pentru ca noi să fim stimulați la o umblare cu mai multă credincioșie, mai intimă cu El, având speranța binecuvântată, în curând să fim ridicați din lumea aceasta pentru ca pentru totdeauna să

vedem fața Lui și să fim curând la El!

Tradus de la: [Der Pfad und die Hoffnung des Christen](#)

Din seria de prelegeri „*Remnant Times: As illustrated in the History of Enoch, David, and Daniel*“ din anul 1874;
Partea 1: „The Christian's Pathway and Hope“,
traducerea germană în periodicul *Worte der Ermunterung und Ermahnung*, 2/1884, pag. 13–24; 3/1884, pag. 25–30,

Traducere: Ion Simionescu